

Η Χ Η Ρ Α

ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΡΓΙΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

A.

Κατὰ τὸ ἔτος 1868 ὁ ἀθυποπλοίαρχος Ροβέρτος δὲ λὰ Πάβ, νεκρὸς ἀξιωματικὸς πολλὰ ὑποσχόμενος ἐπροβιβάζετο εἰς ὑποπλοίαρχον. Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἐποχὴν ὁ Μκυρίκιος δὲ Πιδεβάν δὲ Φερμέζ ὁ σύντροφος καὶ παιδικὸς αὐτοῦ φίλος προήχθη εἰς λοχαγὸν τοῦ πυροβολικοῦ. Τὸ διάφορον αὐτῶν στάδιον πολλάκις ἐχώρισε τοὺς δύο νεκρὸς χωρὶς ὅμως νὰ χαλαρωθῶσι ποτὲ οἱ δεσμοὶ τῆς φιλίας αὐτῶν· ἀμφότεροι εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν· αἰσθανόμενοι τὰ καθήκοντα τῆς τιμῆς εἰς τὸν μόνον ὁμοίχζον καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο καὶ ὅμως ἠγαπῶντο φιλοστοργότατα. Ὁ Ροβέρτος δὲ λὰ Πάβ ἀφ' οὗ ὑπῆρξεν ὡς παιδίον βίαιος, τερραχόποιος καὶ βιψοκίνδυνος, ἐγένετο ἀνὴρ ἐνεργητικὸς, εὐκίτητος καὶ εὐκόλως ἐνθουσιῶν. Ἦτο μελκχρινός, εὐσωμος, βρωμαλέος, ἀπότομος καὶ μὲ μαύρους ἀστραποβολοῦντας ὀφθαλμούς. Ἐφκίνετο ὅτι ὁ νευρώδης αὐτὸς νεκρὸς εὐκόλως θὰ ἔθραυε ἐπὶ τοῦ γόνατος τὸν φίλον τοῦ δὲ Φερμέζ ὅστις εἶχε περιβολὴν δεσποσύνης. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα ἦτο δυσκολότερον ἀφ' ὅτι ἐφκίνετο ὑπὸ ἐξωτερικὸν ἀσθενὲς ὁ νεκρὸς λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ ὑπέκρυπτε νεῦρα σιδῆρα καὶ καρδίαν ἀνάλογον. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ πυροβολικὸν ἐκ κλίσεως ἅμα ἐξῆλθε τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς. Καμψὸς καὶ γλυκὺς τὴν ἔψιν, μὲ γαλανοὺς ὀφθαλμούς, μὲ λεπτὸν καὶ ὑπόξανθον μύστιχον, ἐζωήρευε μόνον ἐν μέτρῳ τὰ κράτου τῶν τηλεβόλων τοῦ καὶ τὸ ὄρατον πρόσωπόν του ἐλάμδανε τότε ἔκφρασιν φοβεράν ὡς μαχόμενου ἀρχαγγέλου. Ἀλλως τε δὲν ἦτο ἐν γένει ἐπιδεικτικὸς αἰσθημάτων· ἀπὸ νεκρῶς ἡλικίας ἢ εὐαισθησία του ἀν καὶ ζωηροτάτη ἦτο ὅμως δειλὴ καὶ μεμετρομένη. Ἐνεθυμαίτο ἀκόμη ὅτι ἠσθάνθη ἀμηχανίαν τόσην ὅσην καὶ συγκίνησιν κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ ὀρμητικὸς Ροβέρτος, δεκκετής, τότε, τὸν εὗρε μυστηριαδῶς ἐνώπιον παλαιῦ λίθινου σταυροῦ εἰς σταυροδρόμιόν τι καὶ τὸν ὄρκισε φιλίαν αἰώνιαν. Ἐκράτησαν δὲ πιστῶς ἀμφότεροι τὸν ὄρκον τῶν.

Αἱ οἰχογένειαι αὐτῶν κατόικουν τὸν χειμῶνα εἰς Περσίους· τὸ δὲ θέρος ἐγειννίχζον αἱ ἐξοχαί των ὥστε εὕρισκοντο κατ' ἀνάγκην ὁμοῦ ἅμα αἱ τύχαι τοῦ σταδίου των ἄφρινον εἰς αὐτοὺς ἡμερῶν τινῶν ἐλευθερίαν. Ἐπιφλοῦντο τῶν περιστάσεων αὐτῶν ἵνα πληρῶσι τὰ κενὰ τὰ ὀποῖα καὶ ἦ

κακτικώτερα ἀλληλογραφία ἀφίνει πάντοτε εἰς τὰς ἐκχύσεις τῆς φιλίας. Ἐκαμνον ἀλλήλους ἐνημέρους ὡς πρὸς τὰ ἑαυτῶν πράγματα καὶ αἱ εὐγενεῖς αὐτῶν καρδίαι ἀναζωογονηθεῖσκι διὰ τῆς συναφείας ταύτης ἐπανήρχοντο ἰσχυρότεροι εἰς τὰς διαμάχας τῆς ζωῆς.

Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1869 ὁ κύριος δὲ λαὸς Παῖς ἐπανήρχετο, κεκοπιακῶς ἔκ τινος εἰς τὴν ἄκρην Ἀγκυραλὴν ἐκστρατείας. Μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ σφίξῃ τὴν χεῖρα τοῦ Μουρζικίου τοῦ ἐποίου ἢ πυροβολαρχία εἶχε σαλῆ εἰς Ἀφρικήν, τοῦ ὑπεσχέθη ὁμοῦς νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν εὔρη καὶ νὰ διέλθῃ καιρὸν τινα μετ' αὐτοῦ ἀφ' οὗ τελειώσῃ θεραπείαν τινὰ ἐν Βισύ. Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ὁ Μουρζικίος δὲ Φρεμέζ ὅστις ἤρχισε νὰ ἀνησυχῆ διὰ τὴν σιωπὴν τοῦ Γαβέρτου ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

« Ἀπάντησες ποτὲ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν δεσποσύνην Μαριάνναν δ' Ἐπινουὰ θυγατέρα τοῦ ἀπαθανόντος στρατηγοῦ δ' Ἐπινουά; Ἀπάντησόν μοι τηλεγραφικῶς. Δίην κατεπεῖγον».

Ἀφ' οὗ μάλιστα ἐζήτησε τὴν ἐννοίαν τῆς λακωνικῆς τάξεως ἐπιστολῆς, ὁ κύριος δὲ Φρεμέζ ἔστειλε τηλεγραφικῶς τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν.

« Πῶποτε»

Καὶ περιέμενον ὄχι ἄνευ ἀνυπομονησίας ἐξηγηματικὴν ἐπιστολήν ἤτις ἔφθασε μετὰ τινὰς ἡμέρας. Τὴν μεταφέρομεν ἐνταῦθα προσθέτοντες τὰ σχόλια τὰ ὁποῖα ἐνέπνευεν ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸν Μουρζικίον:

« Ἀγαπητὲ πικλιέ μου φίλε,

« Ἡξεύρω καλῶς ὅτι ποτὲ δὲν ἠγάπησα!... (" Ἄ! αὐτὸ εἶναι νέον!...) Ἀπὸ τεσσαράκοντα ὀκτῶ μόνον ὠρῶν, δύναμις νὰ λέγω ὅτι γνωρίζω πράγματι τὸν ἔρωτα... (" Ἀδύνατον!...) Εἶναι ὡς ὁ κεραυνός!... (Πῶ! πῶ! πῶ! πῶ!) Ἐνόμισα ἐνίοτε ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος... (Πράγματι!...) " Ἄ! φίλε μου, ποῖα ἀπάτη! Πόσον τὰ ἄστοργα αὐτὰ πάθη μᾶς φρίκνουνται, μικρὰ, ψευδῆ, ἄθλια ἔταν διὰ μᾶς παρουσιασθῆ ὁ ἀληθὴς ἔρως! πῶς αἰσθάνεταί τις ὅτι εἶναι αὐτὸς τέλος!... ὁ κύριος... ὁ θεός! Deus! ecce Deus!.. (Εἶναι τρολλός, μὰ τὴν πίστιν μου!...) Εἶμαι πράγματι πεπεισμένος ὅτι εἶναι τι πεπρωμένον νὰ ἀγαπήσωμεν μίαν μεταξὺ ὄλων τῶν γυναικῶν... Τὴν ζητοῦμεν ἐνίοτε ἐπὶ μακρὸν... νομιζομεν ἐνίοτε ὅτι τὴν εὐρωμεν... (ὦ! ναί, συχνὰ μάλιστα!) ἀλλ' ὅταν τέλος τὴν εὐρωμεν τί αἰφνιδίου θάμβος! ποῖα παραζάλη!... Πῶς ἀναφωνοῦμεν εὐθὺς: — Αὐτὴ εἶναι!... Διὰ ποίων μυστηριωδῶν, πικριστῶν δεσμῶν, μᾶς ἐλκύει, μᾶς περιβάλλει καὶ μᾶς δετμεύει διὰ μᾶς. (ὦ! ἐπῆρε δρόμον!)

« Ἐννοεῖς τώρα, ἀγαπητὲ φίλε, τὴν παράφορον μικρὰν ἐπιστολήν μου τῆς προχθές... (Καθόλου!) Ὅταν ἠσθάνθην ἑαυτὸν καταληφθέντα ὑπὸ τοῦ κεραυνοβόλου αὐτοῦ πάθους, ἔταν ἠγνόησα ὅτι πρόκειται νὰ δετμεύσω τὴν καρδίαν μου, τὸν νοῦν μου, τὴν ζωὴν μου, τὴν ψυχὴν μου, τὸ πᾶν...

κατελήφθην ὑπὸ μιᾶς ὑποψίας... ἐνὸς φόβου... εἶπον κατ' ἐμαυτόν, — γνωρίζεις τὰς φαντασιοπληξίας μου! — ὅτι ἴσως ἀπήντησες τὴν νέην ταύτην κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐν Περσείαις καὶ ὅτι ἐν τὴν συνάντησες ἔπρεπε ἀρρέκτως νὰ τὴν ἀγαπήσῃς!... Ἐπὶ ζήτηματος τόσο σπουδαίου ἠθέλησα νὰ φωτισθῶ παρευθὺς διότι θὰ ἐξόριζον ἐμαυτὸν μᾶλλον εἰς τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου παρὰ νὰ κατστρέψω τὴν ἱερὰν φιλίαν μου χάριν ἐνὸς ἔρωτος... (Καυμένο παιδί!) Ἀλλά, χάρις τῷ θεῷ, δὲν εἶδες τὴν Μαριάνναν... ἄρα δὲν τὴν ἀγαπᾷς — ἐπομένως τὴν νυμφεύουμαι! Τοιοῦτος τοῦλάχιστον εἶναι ὁ σκοπός μου, τὸ ὄνειρόν μου, ἡ ἐλπίς μου!

«Γνωρίζεις, φίλε μου, πόσον ἀγαπῶ τὰς γυναῖκας... (Ναί, βεβαίως τὸ γνωρίζω!). Μόλις ἔφθασα εἰς Βισύ, μοὶ ἐφάνη ὡς πρὸς τοῦτο τοῦλάχιστον ἡ διαμονὴ θελκτικώτατη. Τὸ πλῆθος τῶν ὠρχίων γυναικῶν αἰτινες περιπατοῦσιν εἰς τὸν κήπον κατὰ τὴν ὥραν τῆς μουσικῆς εἶναι ἀναρίθμητον. Ἐθέληθην καὶ συνεκινήθην εὐθὺς ὡς ἄνθρωπος ὅστις φυσικῶς ἀγαπᾷ τὸ ὠραῖον καὶ ὅστις ἐπὶ πλέον ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἰνδοκίαν. Ἐλεγα εἰς τὸν Κάρολον δὲ Βιλδιέ τὸν ὁποῖον εὗρον ἐδῶ καὶ ὅστις μὲ ὠδήγει: — Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, μοὶ ἔρχεται ὀρεξίζνὰ φύγω· εἶναι πάρα πολλὰ εὐμορφοὶ κυρίαὶ ἐδῶ, καὶ αὐτὸ μου ἐξεγείρει τὰ νεῦρα, δυσκολεύει τὴν θεραπείαν μου... Εὐρισκόμην εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ὅταν τὴν παρελθούσαν τρίτην τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τὴν ὥραν τῆς μουσικῆς — ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρότατος — δύο κυρίαὶ τὰς ὁποίας δὲν εἶχον ἰδεῖ ἀκόμη, ἡ μὲν νέη ἡ δὲ γραικ, διέρχονται σεμνοπρεπῶς τὸ πλῆθος, καὶ κἀληνται δύο ἀφ' ἡμῶν σχεδὸν βήματα... Παρευθὺς, φίλε μου, κί ὠραϊκά μου τῆς χθές, τὰ ἀντικείμενα τοῦ παρρηφύρου ἐνθουσιασμοῦ μου, παύουν ὑπάρχουσαι· ὅλα αἱ περὶ ἐμὲ εἶναι ἀμορφα ἀνδρίκελα καὶ κχιόμορφα ἀνθρωπάκια. Μία μόνη γυνὴ εὐμορφος ὑπάρχει πλέον εἰς τὸν κήπον, ... εἰς τὸ Βισύ, ... εἰς τὸν κόσμον: ἐκείνη!

» — Ἄ! Θεέ μου! εἶπον εἰς τὸν Βιλδιέ· τί εἶναι αὕτη;

» — Αὕτη, μοὶ ἀπήντησε ὁ Βιλδιέ, εἶναι θεά.

» — Τὸ βλέπω... ἀλλὰ τὸ ὄνομά της, τὸ ὄνομά της ὡς θνητῆς.

» — Εἶναι ἡ δεσποσύνη δ' Ἐπινουά, τὸ βχπτιστικόν της δὲ ὄνομα εἶναι Μαριάννα, θυγάτηρ τοῦ μακαρίτου στρατηγοῦ δ' Ἐπινουά, πλησίον της εἶναι ἡ κυρία δὲ Κομπαλέ — μήτηρ τοῦ Κομπαλέ... τῆς Λέσχης. — Ἐρωτῶ τὸν Βιλδιέ ἐν γνωρίζει προσωπικῶς τὰς κυρίας αὐτάς, — τὰς γνωρίζει. Τὸν παρκαλῶ νὰ μὲ παρουσιάσῃ καὶ μὲ παρουσιάζει. Τὸ ἔσπερας, τὰς ἐπανευρίσκω εἰς τὴν Λέσχην. Ὁμίλησα ἢ μᾶλλον ἀντήλλαξα ὀλίγας λέξεις μετὰ τῆς δεσποσύνης δ' Ἐπινουά. Ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐνόησα ὅτι ὠρίσθη ἡ τύχη μου. Κατὰ τὴν ἐπομένην δὲ νύκτα, φίλε μου, μὲ κατέλαβον οἱ φαντασιώδεις ἐκείνοι φόβοι τοὺς ὁποίους διέλυσεν εὐτυχῶς τὸ φίλτατον τηλεγράφημά σου.

«Τώρα, ἀγαπητέ φίλε, νὰ σοὶ σχεδιάσω τὴν εἰκόνα τῆς δεσποσύνης δ'

Ἐπινοῦξ; Ποτὲ δὲν θὰ λάβω τὴν ἀγκίδειαν ταύτην. Εἶναι ὀραία ἀναμφιδόλως . . . ἀλλ' οὐδὲν ἔχει τὸ κοινὸν μὲ τὰς ἄλλας γυναικας. Ἐχει μοναδικὸν τὸ ὄφρα, τὴν περιβολὴν, τὸ βάδισμα, δὲν ἤξεύρω τί τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ περιγραφῆ, τὸ ὁποῖον ἔκλυε τὸν Βιλδιέ τὸν πεζότερον τῶν ἀνθρώπων νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι θεὰ! — Δικτὶ θεὰ; . . . δὲν ἤξεύρω . . . Incessu raiuit! . . . Ἴδου τὰ πᾶν!

«Ὡς βλέπω, λοχαγέ μου, μειδιῶντα καὶ ἐννοῶ τὸ μειδίσμα σου. Πῶς τολμᾷ, θὰ λέγῃς, ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς Ροβέρτος, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐξωτερικὸν δὲν εἶναι ἀνωτέρω ἐπικρίσεως, νὰ κολακεύηται ὅτι ἀρέσκει εἰς τὴν οὐράνιον αὐτὴν θεάν; — Φίλε μου, καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐκπλήτσομαι, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν τῆς ἀπεκρέσκω. Ἐν πρώτοις ἤξεύρεις ὅτι ὅ,τι θέλω τὸ θέλω καὶ ἔπειτα ἔχω τὸ βλέμμα καὶ τὸ ὄφρα πειρακτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες δὲν ἀποχθάνονται τοῦ εἶδους τούτου τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπὶ πλέον — διότι πρέπει τὰ πάντα νὰ σοὶ εἴπω, — ἕνεκα τῶν συνεχῶν οἰκογενειακῶν δυστυχημάτων εἶμαι κύριος σήμερον εἰσοδήματος τριακοσίων χιλιάδων φράγκων καὶ τὸ πρῶτον τοῦτο περιβάλλει διὰ χρυσῆς ἀγγλίας καὶ τὸ κοινότερον μέτωπον. Ἡ δεσποσύνη δ' Ἐπινοῦξ, εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν εἶναι ποσῶς πτωχή, — ἔχει προικὰ τετρακοσίων ἢ πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων δηλ. εἴκοσι ἕως εἴκοσι πέντε χιλιάδων εἰσοδήμα — ἀλλ' οὐχ ἦτοιν πάντοτε εἶμαι δι' αὐτὴν μία καλὴ τέχνη. Ἡ θεὸς φαίνεται βλέπουσά με εὐμενῶς. Ἡ οἰκογένεια εἶναι εὐπόλητος . . . Ἐπὶ τέλους, φίλε μου, μ' ὄλον εἶτι βχθεῖα ἄδυστος χωρίζει τὸν πειρατὴν ἐμὲ ἀπὸ τὸ θεσπέσιον αὐτὸ πλάσμα, ἐλπίζω ὅμως ὅτι τάχιστα θὰ σοὶ δώσω ἀδελφὴν δι' ἣν θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς. — Ἐπὶ τούτοις σὲ ἀσπάζομαι . . . ὅχι σὲ καταπνίγω ἀπὸ ἀσπασμούς!

Ροβέρτος

«Ἄλλως τε ἤξεύρεις ὅτι ὁ γάμος ἦτο πάντοτε τὸ ἰδανικόν μου.»

— Τὸ ἰδανικόν του! ἐπιθύρῃσεν ὁ κύριος δὲ Φρεμεζ διπλόγων τὴν ἐπιστολήν, διάδολε, βέβαια! Ἀναμφιδόλως! . . . Εἶναι ἡ μακρία των! . . . Οἱ γυναικοὶ δύο μόνον πράγματα ποθοῦσι, νὰ ἱππεύωσι καὶ νὰ νυμφευθῶσιν . . . Ἐπὶ τέλους!

Δὲν ἔγραψεν ὁμοίως εἰς τὸν κύριον δὲ λὰ Πάβ, τὰς δυστρόπους σκέψεις του ἠρέσθη νὰ περιπλάξῃ αὐτὸν ὀλίγον ὅτι ἀνάπτει εὐθύς καὶ νὰ συμβουλευσῇ φιλικῶς νὰ μὴ ἐπισπαύδῃ τὰ πράγματα ὥστε νὰ ἔχη καιρὸν νὰ σπουδάσῃ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀτόμου τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο μέλλον νὰ λάβῃ τρικύτην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τῆς ζωῆς του.

Ὁ Ροβέρτος δὲ λὰ Πάβ, μὲ ὅλην τὴν θερμότητα τῶν αἰσθημάτων του, δὲν ἦτο ἄμοιρος λογικοῦ καὶ εὐθυκρισίας· δὲν περιέμενε τὰς φρονίμους παραινέσεις τοῦ φίλου του διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ ἀνθρώπους καλῶς εἰδότας πληροφρῆς ἀθθεντικῶς ὅσον ἀφορᾷ τὴν δεσποσύνην δ' Ἐπινοῦξ· αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος παρέδωκε τὰς πληροφορίας τούτας μὲ τὰς ἰδίαις παρατηρήσεις. Τοῦ

ἀποτέλεσμα τῆς διπλῆς αὐτῆς ἐξετάσεως, ὑπῆρξεν ὡς συνήθως, ἐντελῶς ἀγονον διότι τὰ ἤθη μας ἀπκίτων ὥστε ὁ σύζυγος νὰ μὴ γνωρίζῃ ποσῶς τὸν χαρακτῆρα τῆς γυναικὸς τοῦ πρὸ τοῦ γάμου, ἐπιφυλάσσοντα εἰς αὐτὸν ὀλάκληρον τῆς ἐκπλήξεως τὴν ἡδονήν. — Ἀλλῶς τε ἡ σειρά τῆς διηγήσεως θὰ δείξῃ ὅτι ὑπὸ τὸ ἀδιαχώρητον ἄγνωστον τῆς καλῶς ἀνκτεθραμμένης κόρης, ἡ μνηστὴ τοῦ κυρίου δὲ λὰ Πάβ δὲν ἐκουπτεν οὐδὲν τὰ ἠθικῶς τερατώδες· ἦτο ἀπλῶς γυνή, ὡς ἡ προαίμμη αὐτῆς Εὐχ, γυνὴ πλουσιοπαρόχως πεπροικισμένη δι' ὄλων τῶν ὀρυσιφύτων τοῦ φύλου τῆς καὶ μετὸ ἀνάλογον εἰς αὐτὴν πνεύμα.

Μόλις ἡ δεσπασύνη δ' Ἐπινουὰ παρετήρησε (καὶ δὲν παρήλθε πολὺς πρὸς τοῦτο κενός) ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ λὰ Πάβ ἦτο ἐρωτευμένος, ἠθάνθη καὶ αὐτὴ συμπάθειάν τινα πρὸς αὐτόν. Ἐγνώριζε, πράγματι, ὅτι εἶχε τριακοσίων χιλιάδων εἰσόδημα· ἀλλ' εἰλικρινῶς ἐπίστρευσεν ὅτι καὶ ἄνευ αὐτοῦ θὰ τὸν ἠγάπα καὶ δὲν ἦτο ἀδύνατον, διότι, ὅπως καὶ ὁ Ροβέρτος αὐτὸς τὸ παρετήρησεν ἡ ἀρενωπὴ ἀγέρωχος καὶ πυρρῶδης ἀσχημικ τοῦ ἐπεβάλλετο εἰς τὰς γυναικας. Ἀλλῶς τε ἐστροβίλιζε θαυμασίως.

Ὁ γάμος ἐγένετο εἰς Ἀγίαν Κλοτίλδην, τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν συνάντησιν τῶν δύο νέων ἐν Βισύ. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεμίαν γὰρ εἶναι ἀδολογίαν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ἡ καρδία τοῦ Ροβέρτου ἐθλίβετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγίστης αὐτοῦ εὐτυχίας ἕνεκα τῆς ἀπυθείας τοῦ φίλου τοῦ Μουρικίου, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ εἰς Γαλλίαν κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εὐρισκόμενος εἰς ἐκστρατείας.

Μεταξὺ τῶν συνεπειῶν τοῦ γάμου τούτου ἐπῆλθέ τις ἐκ τῶν σπανιωτάτων. Ὁ ἔρωσ τοῦ κυρίου δὲ λὰ Πάβ πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν συνήθη εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις σιωπῆν δὲλ; νὰ προχωρῇ μειούμενος ἐφαίνετο ἀξάνων διὰ τοῦ γάμου. Τοῦτο βεβαίως ἔφερε μεγάλην τιμὴν εἰς τὴν κυρίαν δὲ λὰ Πάβ, δυστυχῶς ὅμως πάθος τόσον ἰσχυρὸν καὶ βεβὺ δὲν καταλαμβάνει τὸν ἄνδρα χωρὶς νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὸν καὶ ἠθικὴν τινα κατὰπτωσιν. Ὅταν ἐτελείωτον ἡ ἄδεια τοῦ καὶ προσεκλήθη ὁ Ροβέρτος νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὑπηρεσίαν του, δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ἐγκαταλείπῃ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας τὴν λατρουμένην αὐτὴν γυναῖκα· ἐπροτίμησε νὰ παραιτηθῇ τοῦ σταδίου του καὶ νὰ καταθέσῃ τὰς ἐπιμιδάς. Ἄν καὶ ἡ ἀπόφασίς αὕτη ἦτο βεβαίως νόμιμος καὶ κατ' οὐδὲν προσέκρουεν εἰς τὴν τιμὴν, οὐχ' ἦτον δυσηρέστησεν ὑπερβολικὰ τὸν λοχαγὸν δὲ Φρεμέζ· διέβλεψεν ἂν ὄχι ἐγκατάλειψιν τοῦ καθήκοντος ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀδυναμίαν ἣτις ἔβλεπτε κατὰ τι, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, τὸν χαρακτῆρα τοῦ φίλου του. Τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματά του δὲν ἠλοιώθησαν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐποφύγῃ εἰδὸς τι ἀντιπαθείας καὶ μνησικακίας ἐνκντίον τῆς κυρίας δὲ λὰ Πάβ, τὴν ὁποίαν κατηγορεῖ ὅτι ἔθεσε ἄτρηκτον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἡρακλέους. Ἡ μετὰ τοῦ Ροβέρτου ἐν το-

σούτη ἀλληλογραφία ἐξηκολούθει ἐπίτης συνεχῆς καὶ φιλικῆ· ἀφῆκεν ὁμοίως νὰ φωνῆ, ὑπὸ ἐκφράσεις ἐλαφροῦς εἰρωνικὰς ἢ ὑπόκωφος ἔχθρα τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔτρεφεν ἐναντίον τῆς συζύγου τοῦ φίλου του.

Κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ ἐπομένου ἔτους ἐπεσκέφθη αὐτὸν εἰς Κωνσταντίνην ἡ μήτηρ του, ἡ κόμισσα δὲ Φρεμέζ γράφει πολυτάραχος, νοήμων καὶ εὐφυής, ἥτις διήρχετο τὴν ζωὴν της προσπαθοῦσα νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ υἱοῦ της, ἥτις σπουδαίως εἶχε μείθῃ ἕνεκα τῶν ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις ἐπιχειρήσεων τοῦ μακκρίτου κόμητος δὲ Φρεμέζ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της ἀπεσύρθη εἰς κτήματά τι τὸ ὁποῖον εἶχον ἐν Νορμανδίᾳ ὅπερ ἐγχεινίαζεν, ὡς προείπομεν μὲ τὸ κτήμα καὶ τὸν πύργον δὲ λα Πάβ. Ἡ ἀφίξις καὶ ἡ ἐγκατάστασις τοῦ νεαροῦ ζεύγους εἰς τὸν πύργον δὲ λα Πάβ ὅστις ἀπὸ καιροῦ ἦτο κενὸς καὶ ἐγκαταλελειμμένος, ὑπῆρξε σπουδαῖον συμβῶν διὰ τὴν μονήσιν ζωὴν της κυρίας δὲ Φρεμέζ. Δὲν ἔλειψε δὲ νὰ διηγηθῆ ὅλας τὰς λεπτομερείας εἰς τὸν υἱὸν της ὅστις ἠνυχοιστήθη μυθῶνων περὶ τῆς ὠραίας Μαρριάννας καὶ ἀπὸ ἄλλον ἦετον τοῦ συζύγου ἐνδιαφερόμενον. Κατὰ τὸ λέγειν της κυρίας δὲ Φρεμέζ ἡ Μαρριάννα δὲ λα Πάβ ἦτο γυνὴ θελκτικωτάτη.

— Εἶναι ἀληθῆς ὁδαλίσκη, ἔλεγεν ἡ γράφει κυρία, καὶ ὁ φίλος σου Ροβέρτος τῆς ἀρμόζει κάλλιστα, διότι εἶναι καὶ αὐτὸς ἀληθῆς τοῦρκος ὡς πρὸς τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὴν δύναμιν. Ἡ ζηλοτυπία του τὸν ὠθησεν εἰς τὸ νὰ δώσῃ τὴν περαιοσύνην του, καὶ ἂν θέλῃς νὰ μὲ πιστεύσῃς ἔκαμε μεγάλην ἀνοησίαν. . . διότι ὑπάρχει σύνθεμά τι τιμῆς μεταξὺ τῶν συζύγων τῶν ναυτικῶν, καὶ εἶναι πράγμα σπανιώτατον νὰ παρεκκλίνωσι κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν συζύγων τῶν. . . Κατὰ τὴν ιδέαν μου, ὁ Ροβέρτος θὰ ἔκαμνε καλλίτερον ἂν ἔλειπεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ ἐν ἡ δύο ἔτη. Θὰ ἦτο τοῦλάχιστον ἀσφαλῆς κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα! . . Ἀλλ' αὐτὸς ἐξέναντίας τὴν κούρᾳζει ἀδιακέρως διὰ τοῦ ἔρωτός του καὶ τῆς ζηλοτυπίας του καὶ θὰ ἔχη κακὰ τέλη, νὰ ἰδῆς. . . Ἦδη κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα, ἐν Παρισίαις, μοὶ ἔγραψον φίλοι μου, ὅτι ἐλάμβανεν ὕψος κανιβάλου ὅταν ἡ σύζυγός του ἔχορε με ἄλλον τινά. . . Εἶναι ἐντελεστάτη, ἡ νεαρὰ αὐτὴ γυνὴ μέχρι τοῦδε. . . ἐξαιρετικῶς τιμῆς, ἀλλὰ φιλάρετος ἐκ φύσεως. . . Ἐὐχαριστεῖται εἰς τὸ νὰ φαίνεται, νὰ ἀρέσκη, νὰ τὴν περιτριγυρίζωσι καὶ νὰ τὴν ὀχυράζωσι. Αἰστέουσι τοὺς Παρισίους, τὴν πρέπουσαν εἰς αὐτὴν σκηνὴν! . . Καὶ ὁμοίως! θὰ ἰδῆς ὅτι ὁ Ροβέρτος ὅστις βλέπει ταῦτα θὰ βραχύνῃ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος τὴν ἐν Παρισίαις διαμονὴν καὶ ὅτε ἐντὸς ἐλίγου ἡ σύζυγός του θὰ περιορισθῆ εἰς τὴν ἐξοχὴν. . . Καὶ ἐφέτος τὴν ἔφερε περὶ τὰ μέσα ἀπριλίου. . . καὶ τὸν ἀκούω συχνάκις ἀποτολυμῶντὰ νὰ ὁμιλῇ ὑπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα. . . νὰ ἐκθειάζῃ τὴν ζωὴν τοῦ γαιοκτήμονος εὐπατρίδου, τοῦ μεγάλου ἀρχοντος ὅστις ζῆ ἄξιοπρεπῶς εἰς τὰς γαίους τοῦ δίδων καλὰ πρῶδειγματα. Πρέπει νὰ ἰδῆς τὸ πρόσωπον

τῆς ὠραίας Μαρριάννας ἐν ὅσῳ ὁ σύζυγός της ὀμιλεῖ οὕτω! . . . Δέν φαίνεται σκεπτομένη νά δώσῃ τὰ καλὰ αὐτὰ παραδείγματα, σέ βεβζιώ . . . Ἡμέραν τινά ὁ Ροβέρτος εἶπεν ὅτι θά πωλήσῃ τὸ μαγαζόν του τῆς ὁδοῦ Βαριέν . . . Ἡ σύζυγός του ἐγένετο πελιδνή . . . " Ἀλλως πηγαίνουν καλὰ . . . πολὺ καλὰ . . . ἀλλ' αὐτὸ εἶναι σημεῖον τῆς διχονοίας! . . . Αἱ! θεέ μου! ἐγὼ βέβζια, θά ἤμην ἐνθουσιασμένη ἐν τοῦς εἶχον γείτονας καθ' ὅλον τὸ ἔτος . . . Ἀλλ' ἡ νεαρά αὐτὴ γυνὴ ἔχει ἀνάγκην ἀέρος καὶ κινήσεως . . . καὶ πρέπει νά δίδῃς τόπον εἰς τὴν φωτιά νά ξεθυμαίνῃ, ἐν δὲ ὁ Ροβέρτος τὴν κλείσῃ εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ χωρίον θά γίνῃ μανιώδης . . . καὶ ὁ φίλος σου δέν θά καρδίση τίποτε . . . θά ἐρωτευθῇ τὸν πρῶτον τυχόντα, τὸν συμβολαιογράφον ἴσως!

Αἱ μητρικαὶ αὐταὶ πολυλογίαι, ἐν καὶ προεκάλουν τὸ μειδίημα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Μκυρικίου, ἐπροξένουν οὐχ ἥττον καὶ ἀνησυχίαν τινά εἰς αὐτόν. Ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς σκεπτικῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἠθικῆς ἐξαχρίωσης ἐν τῇ ζῶμεν θά ἐκπληγῆτε βεβζίως βλέποντες ἄνθρωπον σπουδαίως σκεπτόμενον περὶ τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς δυστυχίας φίλου. Ἡ φίλις εἶναι κίσθημα ἀπαιτοῦν ψυχὴν ἰσχυράν. Ἡ ψυχὴ δὲ τοῦ κ. δὲ Φρέμέζ ἦτο τοιαύτη. Ἐλυπήθη λοιπὸν πολὺ διὰ τῆς ἀπιστιοδόξου διὰ τὸ νεαρὸν ζεῦγος προφητείας τῆς μητρὸς του· χωρὶς νά περαδεχθῇ τὰ πάντα δέν ἠδυνήθη νά μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι αἱ προκισθήσεις αὐταὶ εἶχον τι τὸ ἀληθές κατὰ βάθος. ἠσθάνθη ἀβέκνομένην τὴν ἀντιπάθειάν του κατὰ τῆς ἀμοίρου γυναικὸς ἧτις ἀφ' οὗ κτέστρεψε τὸ στάδιον τοῦ Ροβέρτου ἠπείλει νά ἐκθέσῃ ἡμέραν τινά τὴν ἡσυχίαν του ἴσως καὶ τὴν τιμὴν του. Ἀλλὰ συγχρόνως ἀπεφάσισε νά μεταχειρισθῇ ὅλην τὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Ροβέρτου ἐπιρροήν του διὰ νά τὸν ἀποτρέψῃ τῶν περὶ λόγων σχεδίων του καὶ τὸν ἀπκλλάξῃ οὕτως ἀπὸ σφαλμάτων ἀνεπανορθώτων. Ἄν αἱ ἐπιστολαὶ του ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου δέν ἤθελον ἀρκέσει, ἀπεφάσισε νά ζητήσῃ ἄδειαν καὶ νά φέρῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰς συμβουλὰς του εἰς τὸ οὖς καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ὡς ἀδελφοῦ ἀγαπωμένου φίλου.

Ἀλλὰ τὸ πεπρωμένον ἀπκλλάττον αὐτόν τῆς ἀποστολῆς ταύτης τῷ ἐπερύλαττεν ἄλλην λεπτοτέραν καὶ δυσκολοτέραν.

(ἀκολουθεῖ).

(Ἡεράφρασις Α. Π. Α).